

நெய் 118231

RLA

NLS

148231

தெய்வ மிகழேல்,

(வசன நூல்)

இஃது,

அம்பாசமுத்திரம் தீர்த்தபதி ஐயநாதர்

தமிழ்ப்பண்டிதரும்,

“அம்பைத்தலபுராணம்”

முதலிய அரிய பெரிய நூல்கள் பலவற்றின்

ஆசிரியருமாகிய

ஸ்ரீமத் ஆர் ஹரி ஹர ஐயரவர்கள்

இயற்றியது.

வேலூர் ஊர்ஹீன் காலேஜ்

தமிழ்ப் பிரதம பண்டிதர்

பு. க. ஸ்ரீநிவாஸாசாரியரால்

வெளியிடப்பட்டது.

1915

[All rights reserved.]

அண்டு இரண்டு.

Press, Vellore.

R4

015

148231

249 /
894-873

1915 ·

Copy Right

By

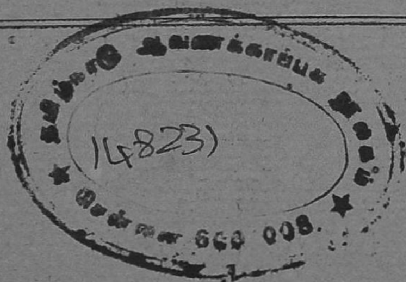
P. K. Sreenivasachariar,

Head Tamil Pandit,

Voorhees College,

Yellore.

கடவுள் துணை.

தெய்வ மிகழேல்.

இதன்பொருள், கடவுளை நிந்திக்காதே என்பதாம்.

மாணவர்களாள்! உலகத்திலே யாரிடத்தும் நிலைபெறாது, சகடக்கால்போற் சமுன்னுசமுன்னு திரியும் பொருட்செவ்வமென்னும் மதுப்பெருங்கடலில் மூழ்கிக் களிக்கும் சிற்சில வெறியரும் வேத சாஸ்திர புராணமென்னும் பெரும்புணரியுள் ஆழ்ந்து தழாவப்பெற்றும், அவற்றின் பயனாகிய உண்மையறிவென்னும் முத்தைத் தேடிக்கொள்ளாது, விபரீதவுணர்ச்சியென்னும் கருஞ்சேற்றையே சைக்கொண்டு வெளிப்படுவோராகிய பற்பல கற்றறிமோழைகளும், தீவினைவயத்தவராய்ச் செருக்குற்று, தம்மின் ஒப்பாரும் நிக்காரும் எவ்விடத்தும் இலரெனப் பிதற்றித் திரிதலுமன்றி, ஸர்வசக்தியுமுள்ள தெய்வத்தைபுகூட வாய்க்கு வந்தபடியெல்லாம் தூஷித்து வெறுத்துரைக்கின்றனர். அந்தோ! இவர்கள் அடைந்திருக்கும் அறியாமையின்கிடப்பை

R. M.
111

நாம் என்னென்று சொல்லோம்? இவர்போற்
பாபச்சுமையைப் பரிப்பவரும் இம்மை நல
மிழந்து வெம்மைநரகிற் புகுபவரும் வேறெவரு
மில்ரென்பது திண்ணமேயாம்.

நீதிகதை—1

சிநுஷ்டிகர்த்தாவாகிய, பிரமதேவனுக்குத்
தக்கன் என்ற ஒரு புதல்வன் இருந்தான். அவன்
மறைகளெல்லாம் வல்லவன்; கலைகளெல்லாம்
தேர்ந்தவன்; சாத்திரமெல்லாம் உணர்ந்தவன்;
புராணங்களெல்லாம் அறிந்தவன். அவனுக்குத்
தவமே தனம்; மகம்புரிதலிலேயே தினப்
போக்கு. அவன் இவ்வாறு இருக்கையில், அரி
திற்புரிந்த தவத்தின்பேராகப் பராசத்தியே ஓர்
கன்னிகையாகத் தன்னிடத்தில் அவதரிக்க,
அவளுக்குத் தாஃஷாயணி என்று நாமகரணஞ்
செய்து, கருத்தொடு போற்றி வளர்த்துவந்த
னன். அப்பெண்மணியும் நாளொருமேனியும்
பொழுதொருவண்ணமுமாக வளர்ந்து, திரு
மணக்கேகாலங்கொள்ளும் பருவத்தை அடைந்த
னள். அதுகண்டு களித்த சிறுவிதியாகிய தக்
கன், தனது அருமைத்திருமகளுக்கு மணமக
னாவான் சிவபிரானேயன்றி வேறெவரும் அல்ல
ரெனத் தெளிந்து, அப்பிரானுக்கே அவளைப்

பாணிக்கிரகணகல்யாணம் பண்ணிக்கொடுத்த
னன். அக்கடவுளும், அவளுடன் தமதிடஞ்
சார்ந்து, சுகமே வாழ்ந்துவந்தனர்.

இங்ஙனம் சிலநாள் செல்லுகையில், அத்
தக்கன், மிகப்பெரிய யாகமொன்றை இயற்றத்
துணிந்து, திரிலோகங்களிலும் உள்ள தேவர்
கள், ஆசுரர்கள், முனிவர்கள், நாகர்கள், திக்
பாலகர், விஷ்ணு, பிரமன் முகலிய யாவரையும்
அழைப்பித்து, அவரவர்களுக்குத் தக்க மரியா
தைகளும் புரிந்து, வேள்விபுரியத் தொடங்குங்
கால், அங்கு வந்திருந்த ததீசிமஹாமுனிவன்
அவனை நோக்கி, “நாமது அருமைத்திருமகளா
கிய தாக்ஷாயணியும், அவளது உயிர்க்காதல
ராகிய உருத்திரமூர்த்தியும் இங்கு எழுந்தருள்
வில்லை; காரணம் என்னையோ?” என, ஊழ்
வினையால் உள்ளம் மயக்கமுற்ற தக்கன் செப்பு
வான்:—

“ததீசிமுனிவரே! கேட்க: “அரிய தவத்தை
இயற்றிப் பெற்றெடுத்த எனது கண்மணியா
கிய தாக்ஷாயணியை, ‘பாத்திரமறிந்து பிச்சை
யிடு; கோத்திரமறிந்து பெண்ணைக் கொடு’
என்ற அமுதவாக்கினை மறந்து, சூலகோத்திர
மில்லாத அந்த உருத்திரனுக்குத் தெரியாத் தன

மாக விவாகஞ்செய்துகொடுத்துவிட்டேன்; அவனைப் பித்தனென்று அறிந்திலேன். அவன் எப்பொழுதும் பேயொடு பேயாய்ப் பிணஞ்சுடுகாட்டில் சரம்பலைப் பூசித் தாண்டவஞ்செய்துகொண்டிருக்கின்றான். செத்தவர்களுடைய எலும்பும் தலையுமே அவனுக்குத் திவ்வியாபரணம்; என்றால், அவனைக் கண்டு அருவருக்காதவராயாவர்? அவன், நீக்கமுடியாத நீசத்தனத்தை அடைந்துவிட்டான். அவனுடன் சேர்ந்து வாழும் எனது மகளின் கதியும் நீசமாயிற்று. ஆதலால், அவர்களிருவரையும் இங்கு அழைத்திலேன்” என, ததீசி தமது இருகரங்களாலும் இருசெவிகளையும் மூடிக்கொண்டு, “சிவ, சிவ” என்று உச்சரித்து, அவனை நோக்கி, “தாக்கூர்! உன் மதி கெட்டது. நீ கற்ற கல்வியெல்லாம் பாம்புண்ட பாலாயிற்று. ஸர்வலோகசரண்யனாய், சூணதீதனாய், பரம்பரனாய் விளங்காநின்ற பாமசிவத்தையோ அசுத்தமுள்ளவனென்று கூறினே! அங்ஙனங்கூறிய நாவை அவர்கண்டியாதுவிடார்; இது நிற்க. ‘ஐகத்தெல்லாம் சிவமயம்’ என வேதங்கள் விளம்புகின்றன எனின்; சுத்தமெனக் கொள்ளத்தக்கனவும், அசுத்தமெனத் தள்ளத்தக்கனவும் உளவோ? எல்லாம் அந்நுடைய ஸ்வரூபமன்றோ? அதனூ

லன்றோ உண்மையை அறிந்த ஞானிகள், சராசர
 மாயுள்ள பொருள்களைத்திலும் விருப்பும்
 வெறுப்பும் இன்றி ஸம்பாவனை யைச் செய்கின்ற
 னர். இவற்றையெல்லாம் நீ அறிந்திருந்தும்,
 அறியாதவனாய்; இது மிக விசனிக்கத்தக்கது.
 அன்றியும், அப்பெருமான் நினைவாரது நினை
 வின்படி திருவுருக்கொண்டருளும் மஹாகாசம்.
 அந்தப் பரவெளிக்கும் பற்பல வடுக்களைக் கற்
 பித்து, சிவபராதியானாய். இப்பாதகம் நினை
 விட்டு எவ்வாறு நீங்குமோ? அறியேன். இதற்
 கெல்லாம் காரணம், நீ முன் செய்த தீவினையே
 யாகும்” எனப் புகன்று, மீண்டும் அம்முனி
 புங்கவர் கருணையால் அவனை நோக்கி, “நீ சிறிது
 பொழுதில் சம்பாதித்துக்கொண்ட சிவநிர்தனை
 யாகிய பெரும்பாதகத்தை நீக்க நினைவையேல்;
 இப்பொழுதே அப்பிராணைத் தரிசித்து வணங்கி
 இங்கு அழைத்தவருதி” எனலும், தக்கன்
 மதாரந்தனாய் அம்முனிமொழியைச் சிறிதுங் கவ
 னியாது, மீட்டும் சிவநிர்தனைசெய்யத்தொடங்கி
 னன். • அதுபொறுத தீசி, “முதலைப்பிடியை
 நெகிழ்த்தலும், விழித்துறங்குவாரை எழுப்ப
 லும், நாய்வலைக் குணக்கெடுத்தலும், கற்றறி
 மூடரைத் திருத்தலும் எவராலும் இயலாது”
 எனத் தேர்ந்து, அந்தச் சிறுவிதியை நோக்கி,

“அடே சிவத்துரோகி! இனி நீ வெகுசீக்கிரத்தில் கொலைபுண்டு இறப்பாய். உனது யாகமும் அழிவு அம்” எனச் சாபமொழிகொடுத்து அவ் விடம்விட்டு அகன்றனர். அதனைப் புறக்கணித்துத் தக்கன் மகமியற்றலை மேற்கொண்டான்.

இங்கு இவ்வாறாக, கைலையங்கிரியில் எழுந்தருளி விளங்கும் உலகமாதாவாகிய தாசுடாயணி தனது பிதா ஓர் பெரிய வேள்வி புரிதலைச் சிற்சிலர் கூறக் கேட்டு, அங்குச் செல்லுதற்கு அவாவி, தனது பதியாகிய பசுபதியை வணங்கிப் பிரார்த்தித்து நின்றலும், சங்கரர் அவளை நோக்கி, “நங்காய்! உனது பிதாவாகிய தக்கன், மகத்தின்பொருட்டு என்னையன்றி உன்னையும் அழைத்திலன். அழையாதான்மனைபுகுதல் ஆபத்திற்கே முகாந்தரமாக முடியும் என்பதற்கு ஓர் ஐயமும் இன்று. மேலும், அவன் என்னையும் ஒருபொருளாக மதியாத தாமதனாயிருக்கின்றான். ஆதலால், நீ ஏகற்க. ‘மதியாதார் தலைவாயில் மிதிக்கவேண்டாம்’ என்று ஆன்றோரும் கூறியிருக்கின்றனர்” என்று உரைத்தருளினார். அம்பிகை மீண்டும் அக்கடவுளை வணங்கி, “சுவாமி! ‘பேயகமாயினும் நாயகம்.’ அங்குச் செல்வதற்கு என்மனம் என்னை

நர்க்கின்றது. ஆதலால், கிருபைசெய்து செல்ல விடையருளல்வேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்த லும், பரமன் மேல்வருவனவெல்லாம் உணர்ந்து, “அவ்வாறே செய்க” என விடையளித்தார். உடனே தாக்ஷாயணி உள்ளங்களிக்க அங்கு நின்று எழுந்து விரைந்துசென்று, தக்கனது மகச்சாலையிற் புக்கு, அவன்முன்பு குதூஹலத் துடன் அணுகுகையில், அவனை நோக்கிக் கெடு விதியுடைய சிறுவிதி கூறத்தொடங்கினன்:—

“தாக்ஷாயணி! நில், நில். ஸமீபத்தில் வந்து விடாதே. நீ இங்கு வந்துவிட்டபடியால் இந்த யாகசாலை அசுத்தப்பட்டுக்கெட்டது. ஏன் இங்கு வந்தனை? உன்னை எவர் அழைத்தார்? உன்னை அருமையாகப் பெற்றேன்; வளர்த்தேன். உன்னுடைய கெட்ட விதி உன்னை நீசனுடன் கூட்டிற்று. இதற்கு நான் என்செய்வேன்? உனக்கு வாய்த்த கணவன் சவம்வெந்த நீற்றைப் பூசிப் பேயோடாரும் பெரும்பேயன்; ஆடையின்றி ஆனைத்தோல்தரித்த அறிவிளி; வெட்டுப்பட்ட தலைகளையும் வெள்ளெலும்புகளையும் கலந்தணியும் விருபன்; உண்ணச் சோறின்றி ஊர்தோறும் பிச்சையெடுத்துண்ட பித்தன். பரிசுத்த மென்பது அவனிடத்திற் சிறிதும் இல்லை. அவ

னுடன் சேர்ந்து வாழ்ந்த நீயும் தூய்மையற்றவ ளாயினை. அதனாலேயே, தும் இருவரையும் நான் இங்கு அழைத்திலேன். இப்பொழுது நீ இங்கு வந்து என்னையும் சாலையையும் மாறாத தீண்டலில் மடுத்துவிட்டனை. இனி என்முகத் தில் விழியாதே; போ, போ” எனச் சினந்து வெறுத்துக் கூறினன்.

இவ்வாறு தக்கன் பிதற்றிய கொடுஞ் சொற்களனைத்தும் கொல்லனுலையிற் காய்ச்சிய கூரம்பேபோற் செவிவழி துழையப்பெற்று, உயிர் துடிதுடிக்க வருந்திய தேவி, தந்தை பென்ற முறையைத் தாளறத் தள்ளி, அவனை நோக்கி, “ஏ பரமசண்டாள! மஹாபாபி! சிவத் துரோகி! என்னை இகழ்ந்ததுமன்றி, எவ்வுயிர்க் கும் தலைவனாகிய இறைவனையும் இகழ்ந்தனை. இனி நீ வெகுசீக்கிரம் அழிவாய். உனது மக மும் நாசமாக” எனச்சபித்து, அவ்விடம்விட்டு நீங்கித் திருக்கலைவெற்பெய்தி, கண்ணுதல் மூர்த்தியின் சன்னிதியில் கலங்கிய கண்ணுங் கண்ணீருமாய் நிற்பாளாயினள். அவளது நிலை மையெல்லாம் அறிந்த ஸ்ரீசங்கர்மூர்த்திக்குச் சிறிதுகோபம் பிறந்தது: அவரது புருவங்கள் நெருங்கி வளைந்து நெற்றிமேல் நிமிர்ந்து சென்

றன. அவைகளின் நடுவிலிருந்து அளவிடமுடியாத புஜபலபராக்கிரமமுடைய வீரபத்திரக்கடவுள், கதுமென அவதரித்து வணங்கி நின்றலும், கங்கைவார்சடையார், அவனைக்கடாக்ஷித்தருளி, “வீர! இப்பொழுதே சென்று தக்கனையும் அவனது மகச்சாலையையும் அழித்துவரக்கடவை” எனக் கட்டளையிட்டனர். உடனே அவனும் பூதப்படைகள் புடைசூழச் சென்று, தக்கனது தலையை அறுத்து ஹோமகுண்டத்தில் இட்டு எரித்தனர்; சந்திரனைக் காலிட்டுத் தேய்த்தனர்; சூரியனது பற்களை உடைத்தெறிந்தனர்; மற்றும் அங்கு வந்திருந்த ஒவ்வொரு தேவரையும் முனிவரையும் தக்கவாறு தண்டித்தனர்; இறுதியில் அந்த மகச்சாலையை அக்கினிதேவனுக்கு இரையாக்கினர்.

தேய்வமிகழ்ந்த தக்கன் தான் தொடங்கிய யாகத்தோடு தானும் எப்படி கெட்டான்; பாருங்கள்; கடவுள் செய்யும் நன்மைகள் பல; அவற்றை மறந்து கடவுளைத் தூஷித்தவர் அதோ கதியடைவரென்பது திண்ணம்.

நீதிகதை—2

பண்டைக்காலத்தில் பெரிய வீரசூரனாகிய இரணியகசிபு என்ற ஓர் அசுரசக்ரவர்த்தி இருந்தான். அவன் மறைவழி பிறழாது அருந்தவங்கள் பல இயற்றி, பிரமதேவனாலும், அவனால் படைக்கப்பட்ட சராசரங்களினாலும், சிவன் விஷ்ணு முதலிய தேவர்களாலும், ஆயுதங்களாலும், பகலிலும் இரவிலும் தனக்கு மரணம் நேரிடக்கூடாதென வரம்பெற்று, அண்டங்களை யெல்லாம் பொதுக்கடிந்து, தானே ஓர் அரசாகி முதன்மைத் தேவர்களையும் திக்குப்பாலர்களையும் குற்றேவலாளராகக் கொண்டதுமன்றி, பூமியிலுள்ள மன்னுயிர்களை மிகவும் வருத்தமுறச் செய்தனன். அவனது பராக்ரமத்தை எவராலும் அளவிடமுடியாது. அவன் வேண்டினால் மலையையும் பிடுங்குவான்; கடலையும் கலக்குவான்; திசையானைகளை எடுத்து அம்மானையாடுவான். அவனைக் கண்ட ஜீவராசிகளெல்லாம் நமனைக் கண்டவைபோல் நடுங்கும். அவன், மலை சலித்தாலும் மனம் சலியான்; சிவன் விஷ்ணு இவ்விருவரையுந்தவிர மற்றெல்லோரையும், தன்னையே கடவுளாக எண்ணிப் பூசித்து வந்தனைவழிபாடுகள் இயற்றுமாறு வற்புறுத்திவந்தனன்.

அவன் சிலகாலம் வானுலகிற் சென்று, இர்திரனுடைய சிங்காதனத்தில் வீற்றிருந்து அரசுசெய்வான்; சிலவேளை பாதலம்புகுந்து நாகர்களால் உபசாரம் செய்யப்பெற்று, ஐராவதத்தின்மேல் ஆரோகணித்துக் கோலாஹலத்துடன் பவனிசெல்வான்; மற்றும் சிலகாலம் பூலோகத்தில் தனது ஸபாமண்டபத்தில் வீற்றிருந்து, அமைச்சருடன் மந்திராலோசனை செய்து கொண்டிருப்பான்; காலைமாலையில் விமானத்தின்மேல் ஏறிச் சந்திர சூரிய மண்டலங்களில் உலாவி மீள்வான். உலகவிற்பங்களை இவன்போன்று அனுபவித்தவர் ஒருவருமில்லை.

இப்படியிருக்கையில், அவனுக்கு ஓர் அருமந்த மைந்தன் பிறந்தனன். அவன் அறிவுடையவர்களுக்கெல்லாம் மேலான அறிவுடையவன்; மஹாபரிசுத்தன்; ஜீவராசிகளின்மேல் தாயிற் சிறந்த தயவுள்ளவன்; கல்வி, ஞானம், தவம், சாந்தம், நல்லொழுக்கம் ஆகிய இவைகளெல்லாம் ஒருமிக்கக் கலந்து ஓர் உருவெடுத்தாற்போன்றவன். இவன், இளமையிலேயே நாரதமுனிவரால் ஞானோபதேசம் செய்யப்பெற்றானதால், தன்குலத்துக்கு உரிய குணமும் வடிவமும் இல்லாமல், ஸத்வகுணமும் திவ்யசரீரமும் பெற்று விளங்குவானாயினன்.

இவ்வாறு சாந்தமூர்த்தியாகிய தன் குமாரனுக்குத் தானவசக்ரவர்த்தி, பிரகலாதன் என்று நாமகரணஞ்செய்து, தனது குருபுத்திரனாகிய சண்டமார்க்கனை அழைப்பித்து, “எனது கண்மணியாகிய பிரகலாதனுக்கு வித்தியாப்பியாஸஞ் செய்விக்கக்கடவை” எனக் கட்டளையிட்டான். உடனே அவ்வாசிரியன் இராசகுமாரனை அழைத்துக்கொண்டு கல்லூரிசார்ந்து, மற்றைச் சிறுவருடன் இருக்கச்செய்து, அவனது முகாரவிந்தத்தை நோக்கி, “அப்பா! பிரகலாதா! ‘இரணியாய நமஃ’ என்று உனது பிதாவின் நாமத்தை முதலிலே உச்சரித்து வணங்குக” எனச் சொன்னான். அதுகேட்ட பிரகலாதன், ‘ஹரி’, ‘ஹரி’ என்று, தனது இருசெவித்துளைகளையும் கைகளால் மூடிக்கொண்டு, அந்தணனை நோக்கி, “அறிவிற் சிறந்த ஐயரே! என்ன சொன்னீர்! வேத விருஷத்தின் அக்ரத்தில் விளங்கிக்கிடக்கும் பரப்பிரமத்தை வணங்கித் ததிக்கும்படி ‘ஓம் நமோ நாராயணாய’ என முதலிற் கற்பிக்கவேண்டிய வ்ரன்முறை இருக்க, அதைத் தவிர்த்து, வேறு ஏதோ ஒன்றைப் புகலுகின்றீரே! இது உமக்குத் தகுதியோ?” என்றுன். அதுகேட்ட ஆசான் திடுக்கிட்டு, அவனை நோக்கி, “இளவரசே! என்ன பிதற்று

கின்றாய்? இப்பொழுது அண்டங்கட்கெல்லாம் தெய்வமாக இருந்து, முத்தொழில்களையும் நடாத்திகின்றவரும், பிரமதி தேவர்கள்முதல் அனைவராலும் வணங்கப்பட்டவருமாயிருப்பவர் உனது பிதாவாகிய இரணியாகரேயன்றி வேறு யாரும்ல்லர். இது லோகப்பிரவித்தம். நீ சிறுகுழந்தையாதலால், உனக்கு ஒன்றுந் தெரியவில்லை. ஆதலால், நான் முன் உபதேசித்த மஹாமந்திரத்தையே உச்சரிக்க” என்றனன். அவைகளையெல்லாங் கேட்டுப் பொறுக்கக் கூடாத துக்கமும் அடக்கக்கூடாத ஆச்சரிய முங்கொண்டவனாகிய பிரகலாதாழ்வான் சொல்லத்தொடங்கினன்:—

“குருபுத்திரரே! கேளும்: எனது தந்தை எனக்கு ஐங்குரவரில் ஒருவராவரேயன்றித் தெய்வமாகார். பரபரப்பொருளாகிய கடவுள் ணர்வவியாபியாயுள்ளவர். அவரே ஸகலத்திற்கும் ஆதி காரணமாவார். அவர், வாசாமகோசரமாய்க் காலத்தோடு கற்பனை கடந்து அப்பாலொளிரும் ஆனந்தஸ்வரூபியாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணன். எக்காலத்தும் யாவர்க்கும் தந்தையாகிய அப்படிப்பட்ட அருள்வள்ளலை மறந்து கேவலம் அசுரர்குலத்திற் பிறந்து, பொறிகள் போம் வழி

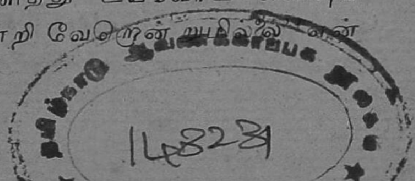

யில் மனத்தைச் செலுத்திப் புண்பட்டு மோஹாந்தகாரத்தில் மூழ்கிக்கிடப்பவனையோ எனது பிதாவென்று கூறுகின்றீர்? நன்று நன்று! நீரே நல்லாசிரியர்! நீர் கற்ற கல்வியே கல்வி! போதும் போதும்” என வெறுத்துரைத்தது மன்றி, ஜீவகாருணியமேலீட்டால், மீண்டும் அந்தச் சண்டமார்க்களை நோக்கி, “ஐயா! வீணே தேய்வமிகழ்ந்து, தீராப்பாபத்திற்கு ஏன் ஆளாகின்றீர்? பிழைக்கவேண்டுமானால் இங்கு வாரும்; ஸ்ரீவைகுண்டவாசியாகிய ஸ்ரீமாதவனைப் பஜனைசெய்வோம்; அதனால் நமக்கு நல்லகதி கிடைக்கும்” என்று அழைத்தனன்.

இவ்வாறு அரகிளங்குமரர் அமுததாரை போல் வர்ஷித்த வசனங்கனையெல்லாம் செப்புருக்குநீர்போல் செவியில் தாங்கிய அந்தச் சண்டமார்க்கனென்ற சண்டாளன், உள்ளம் பறையடிக்க, உடல் நடுநடுங்கச் சினந்தெழுந்து, பிரகலாதனை நோக்கி, “அட பயலே! குலத்தைக் கெடுக்க வந்த கோட்ரிக்காம்பே!, கெடுவாய்! என்னையும் கெடுத்தாய்; இவ்வுலகத்தையும் கெடுத்தாய்; நீயும் தெட்டாய். இதோ பார்: உன் தகப்பனாரிடத்தில் இங்கு நடந்தவையெல்லாம் தெரிவித்து, உன்னைத் தக்கவாறு தண்டிக்க

ஏற்பாடு செய்கிறேன்” என்று சொல்லி, அவ்
விடம்விட்டு விரைந்து சென்று, ஆஸ்தானமண்
டபத்தில் கொலுவீற்றிருக்கும் இரணியனை
வணங்கி, நடந்த விருத்தாந்தங்களனைத்தையும்
நாக்குழறத் தெரிவித்து நின்றலும், அவுணன்
சிறிது புன்னகைகொண்டு, தனது அருமந்த
மதலையை அழைத்துக் கட்டியணைத்து, முத்த
மிட்டு, “அப்பா குழந்தாய்! பிரகலாதா! குரு
வுக்கும் உனக்கும் என்னவோ வாக்குவாதம்
நடந்ததாகக் கேள்வியுற்றேன். அஃது என்னை?
விளங்கச் சொல்” என, ஆழ்வார் சொல்லு
வார்:—

“எனது அருமைப் பிதாவே! முத்தொழி
லுக்கும் தாங்களே முதன்மையான கர்த்தரென்
றும், தங்களைத்தவிர்த்து வேறுதெய்வம் இல்லை
யென்றும், அதனால் அக்ஷராப்பியாஸத்தில்
முநற்கண் தங்களுடைய திருநாமத்தையே
சொல்லவேண்டுமென்றும் அந்தணர் கூற,
யார், ‘எனது பிதா ஐங்குரவரில் ஒருவரேயன்
றிக் கட்டவுளாகார்’ எனவும், ‘ஸ்ரீமந்நாராயண
மூர் தியே முதன்மையான தெய்வம்’ எனவும்,
‘அவரையே தியானித்து உய்வோம்’ எனவும்
சொல்லினேனேயன்றி வேறென் றுபிலீ’ என்
றனர்.

அதுகேட்ட தானவன், பெருநகைசெய்து, கையொடு கை தாக்கிக் குமாரனை நோக்கி, “அடே பிரகலாதா! துஷ்டப்பயலே! என்ன புலம்புகின்றனை? உலகத்தில் ஆண் பெண்பாலர்களை இல்லறத்தில் அமரச்செய்ப்பவனும் யானே. பரந்து கிடக்கும் மன்னுயிர்கட்கு யாதொரு தீங்கும் வராமற் காப்பவனும் யானே. அவைகளை எனது வாளுக்கு இரையாக்குபவனும் யானே. அன்றியும், அவைகள் அனுபவிக்கும் சுகதுக்கங்களுக்கெல்லாம் காரணமாயிருப்பவனும் யானே. இப்படியெல்லாம் இருக்க, என்னைக் கடவுளாகச் சொல்லாமல், மேலான கடவுள் நாராயணனென்று பிதற்றுகின்றனை. இக்கெடுமதி நீ எங்குக் கற்றாய்? எவரோடு பழக்கமுற்றாய்? அடமூடா? இன்னும் கேள்: உன்றற்கடவுளென்று கருதப்படுகிற நாராயணன் என்பவன், ஒருகாலத்தில் என்னுடன் போர்செய்ய வந்தான். அப்பொழுது அவனுடைய இரண்டு கால்களையும் பற்றிச் சுழற்றி எறிந்தேன்; அவன் பெரும்புறக்கடலிலுள்ள ஒரு தீவில் போய் வீழ்ந்து மூர்ச்சையாய் மயங்கிக்கிடந்தான். அவன் இப்பொழுது உயிருடன் இருக்கிறானே? செத்தானே? அறியேன். மேலும் அவன் நமது ஜன்மவிரோதி; உனது அருமைப் பெரிய தந்

தையை விஞ்சுகத்தாற் கொன்றவன்; மகாகபட
 நாடகமுடையவன்; கரியன்; அவனைக் கடவு
 ளெனக் கருதுவது, ஹாலாஹல விஷத்தைத்
 தேவரமுதெனக் கருதுவதுபோலும். இனியே
 னும் அந்தக் கெட்ட நினைவைக் கட்டோடே
 தொலைத்து, ஆரியன்சொற்படி கேட்கக்கடவை;
 இன்றேல், தக்கபடி தண்டிக்கப்படுவாய்” என,
 பிரகலாதர், “ஐயா, பிதாவே! குறையாத ஆயுளும்
 குன்றாத செல்வமும் கொடுத்தருளிய கடவு
 ளொருவர் இருக்கிறாரென்ற உண்மையானது,
 தாங்கள் மனதார அறிந்த விஷயமேயாகும்.
 அதை மறைத்து, வீணைதெய்வ தூஷணம் செய்வ
 தனால் வரும் லாபம் என்னை? தாங்களே ஸகலத்
 திற்கும் ஆதாரமென்று சொல்லுதல், கோபுரத்
 திற்குப் பதுமை ஆதாரமென்று சொல்லுதல்
 போலும். தாங்கள் ஸ்ரீமந்நாராயணனை வென்ற
 தாகக் கூறியது, மலையை எலி விழுங்கியது என்
 பதுபோலும்” என, அவுணன் கண்களினின்று
 தீப்பொறி பறக்கக் கோபித்து, பக்கத்தில் நின்ற
 கொலைஞரை நோக்கி, “இந்தப் பிரகலாதன்
 எனது குலபுத்திரன் அல்லன்; குடும்பசத்துரு,
 ஆதலால் இவனை இப்பொழுதே கொலைபுரியின்”
 என்று கட்டளையிட்டனன்.

அப்பொழுதே அக்கொலையாளிகள், அக் குமாரரைக் கூட்டிச் சென்று, நெருப்புமுளக் கொதிக்கின்ற தைலக்கப்பரையில் இட்டனர். ஸதா நாராயணமிருதத்தையே பாண்டுசெய்து கொண்டிருக்கும் பரமபாகவதோத்தமராகிய பிரகலாதாழ்வாருக்கு, அது, குளிர்ந்த நீர்ப் பெருக்கையுடைய ஓர் சிறுகுளத்தை ஒத்திருந்தது. பிறகு, அந்த வன்கண்ணர், யானைகளையும் ளர்ப்பங்களையும் அவரைக் கொல்லுமாறு ஏவ, அவையெல்லாம் அவரை வணங்கி வலஞ்சூழ்ந்து சென்றன. உடனே அத்தீயோர், சீலையிற் பிணித்து, அலைகடலில் ஆழ்த்தினர். அச்சிலையே புணையாக, ஆழ்வார் கரைசார்ந்தனர். மற்றும் பலனிதமாகக் கொலைபுரிய வகைதேடிச் செய்தும், சிறிதும் வருத்தமுறாதிருக்கும் பிரகலாதரது தன்மையை அக்கொலைஞர் நோக்கிப் பிரமித்து, அந்த ஆச்சரியத்தை இரணியனுக்குத் தெரிவிக்க, அவன் தீயெழு விழித்துப் புகையெனப் பெருமூச்செறிந்து, பிரகலாதரை வருவித்து, “அடே தரோகிப்பயலே! நீ கொண்டாடிப் போற்றுகிற கடவுள் எவ்விடத்தில் இருக்கின்றான்? சொல்” என, பாகவதர், “ஐயா! அவர் எங்கும் இருக்கிறார்; அவர் இல்லாத இடம் இல்லை” என, அசுரன், தன் பக்கத்தி

லுள்ள ஓர் நெடுந்தூணைச் சுட்டிக்காட்டி “இத் தூணில் இருக்கின்றானா?” என, ஆழ்வார், “பிதாவே! அவர் இந்தத்தூணிலும் இருக்கின்றார்; தாரும்பிலும் இருக்கின்றார்; தாங்கள்சொல்லிய வசால்லிலும் இருக்கின்றார்” என, அவுணன் “அப்படியானால் அவனை இப்பொழுதே வெளிப்படும்படி செய்; இல்லாவிட்டால் இன்னே உன்னைக் கொன்று தின்றுவிடுவேன்” என்று அத்தூணைக் கையால் இடியெனப் புடைத்து, பாகவதராகிய அப்பாலரை உருத்து அதட்டி, நெருங்கி வருத்தத்தொடங்கினன்.

உடனே ஸர்வவியாபியாகிய திருமால், தமது முக்கிய பக்தராகிய பிரகலாதாழ்வாருடைய வாக்கை நிறைவேற்றுவதற்காக அத்தூணிலிருந்து நரசிங்கவடிவத்துடன் வெளிப்பட்டு, எதிர்த்த இரணியனுடன் சிறிதுபொழுது போராடி, மாலைக்காலத்தில் அவனது ஆஸ்தானமண்டபத்தின் வாயிற்படியில் தமதுகூரிய நகங்களரீல் அவனுடைய மார்பைப் பிளந்து சங்காரஞ்செய்து, தம்மை வாழ்த்தி வணங்கும் பிரகலாதாழ்வானுக்குச் சிரஞ்சீவிப்பட்டமும் மற்றும் வேண்டிய வரங்களுங் கொடுத்தருளி மறைந்தனர்.

இச்சரிதத்தினாலும், தேய்வமிகழ்தல் நாசத் திற்கு ஹேதுவென்பது பெறப்படுமாறு அறிக.

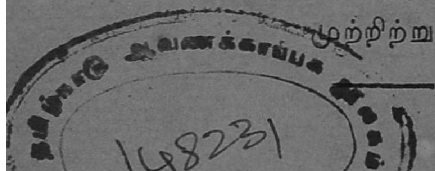
“கற்றதனா லாய பயனென்கொல்? வாலறிவன் நற்றூள் தொழாஅ ரெனின்.”*

“ஆடு மரவிற் றுயிலரங் கேசன், அருமகற்கா நீடுந் தறியி லுதித்திலனேல், நிகிலப்பொருள்க னுடும் புறத்தினு முண்மை யெவ்வா நிவ்வுலகறியும்? ஈடு மெடுப்பு மில்லா வொருதேய்வ மிவனெனவே. ‡

* (இதன் பொருள்) :— (எல்லா தூல்களையும் கற்றவர்க்கு) அக்கல்வியறிவினால் ஆகிய பயன் யாது? மெய்யுணர்வினையுடைய கடவுளது சிறந்த திருவடி களை வணங்காராயின் என்றவாறு.

‡ (இதன் பொருள்) :— படமெடுத்து ஆடு கின்ற ஆதிசேஷனிடத்தில் யோகநித்திரை செய் தருள்கின்ற ரங்கநாதன், (பெறுதற்கு) அரிய மகனாகிய பிரகலாதனுக்காக நீண்ட தூணினின்று (நரசிங் காவதாரமாய்த்) தோன்றியிலனானால், (தனக்கு) ஒப்பான பொருளும் (தன்னினும்) மேம்பட்ட பொருளுமில்லாத ஒன்றான கடவுள் இவனையென்று (எல்லாரும்) நிச்சயிக்கும்படி எல்லாவஸ்துக்களி னுடைய உள்ளிலும் வெளியிலும் அத்திருமால் உள னுந்தன்மையை இந்த உலகம் எப்படி அறியும்? [அறியாதென்றபடி.]

முற்றிற்று.

பிரகடனம்.

வேலூர் காலஜை தமிழ்ப் பிரதம பண்டி
தர் பு. க. ஸ்ரீநிவாஸாசாரியரிடத்தில் இப்புஸ்த
கம் விலைக்குக் கிடைக்கும்.

விலை அணை 2.

தவிரவும், ஷெயாரிடத்தில், மற்றும் பல
விதமான தமிழ்ப்புஸ்தகங்களும் விலைக்குக்
கிடைக்கும். வேண்டியவர்க்குப் புஸ்தகவிளம்
பரம் அனுப்பப்படும்.
